

Overweging boeteviering

Ter overweging en bezinning wil ik beginnen met het vertellen van een fabel. Een fabel van de bever en de wolf. De bever had het goed voor elkaar. Een aantal maanden terug had hij een prachtig bochtje gevonden in een meanderende rivier tussen de weilanden, waar langs die weilanden, mooi, wat klein opgeschoten hout stond. En een eindje verder tegen de spoordijk aan stonden nog meer sappige boomstammetjes op hem te wachten. Nu, drie maanden verder lag er beneden in de burcht die hij intussen gebouwd had, zijn vrouwtje en zijn kindertjes. Netjes, veilig weggestopt onder het hooggestegen water wat, door de burcht en de dammen die hij had opgeworpen, was ontstaan. Veilig voor iedereen en hij kon als vader, als man des huizes rustig op zoek naar jong twijgen, vers hout dat hij losknaagde aan de oevers om mee te nemen de burcht in, zodat zijn gezinnetje te eten had. De bever had, zoals ik al zei: het goed voor elkaar.

En ook de wolf had het goed voor elkaar. Hij had een lange tocht gemaakt, vele grenzen overschreden en was uiteindelijk in het gebied terecht gekomen waar, laten we zeggen, het voedsel voor het oprapen lag. Hij moest er echter nog wel iets voor doen; oprapen was eigenlijk net te ruim gezegd. Hij moest wel op jacht: de ene dag een konijn, de andere dag een ree, soms een jonge bever en in een aantal gevallen een lam of een schaap, want die stonden daar genoeg.

Dus ook de wolf had het goed voor elkaar en kon tevreden zijn uren van slaap en rust kiezen in de luwte van de dag, zodat hij 's nachts op jacht kon.

En toch, toch was niet iedereen tevreden. De mensen in de buurt waren niet tevreden, want al snel kwamen er klachten over de bever. Het water stond te hoog en te lang op het land; zo kon er niks meer groeien, zelfs geen gras. De spoordijk was ondermijnd en dreigde te verzakken en ook aan de andere kant van de rivier waar het gewoon dijkje lag om de huizen die daar achter lagen te beschermen, hadden het zwaar te verduren gehad. Er zaten flinke gaten in. Nee, die bever moest daar maar weg, zo werd er in het dorp betoogd.

Een eindje verder in het land was men ook niet tevreden over de wolf. Ja, natuurlijk, men was 'blij' met de herintroductie van de wolf die van zover gekomen was en het was ook niet verkeerd dat hij een konijn, of een ree of zelfs een bever ving, maar van die schapen moest hij toch af blijven. En zo debatteerde men onder elkaar maar verder hoe dit opgelost, hoe deze misdadigers, bever en wolf, toch uit bedrijf te nemen.

Op een dag kwam er iemand die dacht dat hij het gevonden had; tenminste een deel van het probleem wist hij wel op te lossen. Hij had in de grote en wijze boeken gelezen dat de bever één natuurlijke vijand heeft, namelijk de wolf. Dus als ze de wolf nu zouden sturen naar het gebied van de bever, was het probleem met de bever zo opgelost.

In eerste instantie was er wat gejuich, maar al snel was er ook gemor, want was dit niet alleen maar verplaatsen van het probleem, wat de wolf betreft tenminste? Men debatteerde nog lang verder en intussen had de bever het nog steeds goed naar zijn zin en ook de wolf was tevreden over de keuze van het gebied waar hij zich gesetteld had. Tot zover de parabel.

Wat heeft dit te maken met ons hier-zijn vandaag? Voor die viering van boete en voorzoening.

Als wij vandaag in onszelf kijken, betrappen wij ons erop dat we altijd wel eens een foutje maken; zelfs Jozef die vandaag in de lezing naar voren komt, gaat de fout in. Hij heeft niet uit zichzelf in de gaten dat hij, ondanks de veranderde omstandigheden van Maria, toch met haar kan trouwen. Nee, een boodschapper van God moet tussenbeide komen om Jozef weer op het goede pad te zetten.

En zo gaat het met ons ook vaak. We maken ons best wel eens schuldig aan kleinere, soms wat grotere fouten. Nog sterker: we maken ons geregeld schuldig aan de fout dat we anderen proberen ergens de schuld van te geven. Denk maar even terug aan de fabel van zojuist. Wij mensen zijn het die schuldigen aanwijzen: de bever deed wat zijn natuurlijke gedrag is en zo ook de wolf. Hen kun je niets verwijten.

Maar bij ons mensen ligt dat anders. Wij hebben besef van dingen die we fout doen, van dingen waar we ons schuldig aan maken. Of van de schuld die we proberen op anderen af te schuiven. Maar we hebben ook besef van dat wat Jezus ons voorgeleefd heeft, namelijk dat God barmhartig is, dat God er wil zijn met en voor ons, dat God vergevingsgezind is. De naam van Jezus, komt op twee verschillende manieren in de lezingen van vandaag ter sprake: Jezus betekent 'God redt'; Immanuel betekent 'God met ons'. Dit laat zien dat we het steeds weer opnieuw mogen proberen. Onze schuld bekennen, onze schulden en fouten aan God voorleggen, zelfs proberen te vergeven aan de ander die het fout deed ten koste van ons en voor onze fouten vergeving vragen, steeds opnieuw, in deze viering of wellicht voor u straks aan de eind van de viering tijdens het sacrament van boete en verzoening.

Henry Vermeulen, diaken